

SABRINA JEFFRIES

A woman is seen from behind, standing in a lush garden. She is wearing a black, long-sleeved, high-necked dress with a full, voluminous skirt and a matching black bonnet. The garden is filled with various green plants and flowers, and a white fence is visible in the background.

HRABĚ PRO ELIZU

BARONET

Hrabě pro Elizu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 **BARONET**

Sabrina Jeffries
Hrabě pro Elizu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

HRABĚ
PRO ELIZU

HRABĚ PRO ELIZU

Elegantní příležitosti (2)

SABRINA JEFFRIES

 BARONET

WHAT HAPPENS IN THE BALLROOM

Copyright © 2023 by Sabrina Jeffries

Translation © Dana Šimonová 2023

Cover design © Ricardo

ISBN tištěné verze 978-80-269-2205-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2212-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2178-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2179-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

*Renemu, mému manželovi
a spřízněné duši, jehož vroucně miluji.
Děkuji ti za vše, co děláš.*

1. kapitola

Londýn

Duben 1812

Nathaniel Stanton, hrabě z Foxsteadu, se prudce zastavil upoután pohledem na paní Elizu Piercovou blížící se k němu. Jak mohl zapomenout, že je ta vdova tak krásná? Od jejich posledního setkání uplynul sotva rok, i když to tehdy byla jen chvílička, při níž byli obklopeni přáteli a rodinou.

Přesto ho připravila o dech.

V saténové večerní róbě, obepínající její plnou postavu a se čtvercovým výstřihem odhalujícím do značné míry její ňadra, vypadala dnes večer úchvatně jako pravá kurtizána až na to, že její rysy nekazilo žádné umělé přikrášlování. Zlaté vlasy měla vyčesané nahoru do jakési koruny. Pouze jeden pramen jí spadl po šíji na téměř nahá záda. Představoval si, že kdyby za něj zatáhl, všechny vlasy by se jí rozpustily po zádech až do pasu.

Proboha, už tak dlouho neměl žádnou ženu. Bohužel právě tato by rozhodně nebyla tou pravou, protože ho považovala za divokého hejska. Což dávalo smysl, protože v letech před válkou jím opravdu byl.

„Lorde Foxsteade, překvapuje mě, že vás tu vidím.“
Eliza se usmívala, když k němu došla a zvedla ruku

v rukavičce. „Nikdy bych neřekla, že máte rád amatérská hudební vystoupení.“

Podržel její ruku. „Přesto jsem zde, paní Piercová.“

Jako obvykle vážně přikývla. „Je dobře, že jste přišel. Vašeho přítele vévodu se mi nepodařilo přesvědčit, aby také dorazil.“

„Tomu se nedivím.“ Nathaniel jí stiskl ruku tak pevně, jak se odvážil, než ji opět uvolnil. „Poté co se oženil s vaší sestrou, vystrčí nos z domova jen kvůli svým stavebním projektům.“

„To je pravda.“ Její veselý smích se dotkl té části jeho duše, kterou tak dlouho skrýval před světem. I před sebou samým.

A stejně tak i její oči, které ladily s modrou barvou jejích šatů tak dokonale, že mu bylo jasné, že byly vybrány právě z toho důvodu. Na jeho obličej se muselo odrazit rozrušení, protože sestra vedle něho si odkašlala.

„Odpusťte, paní Piercová,“ obrátil se na ni, „mohu vám představit svou sestru, lady Teresu Usbornovou? Tess přijela do Londýna na společenskou sezonu.“

Tess nabídla Elize ruku. „Ráda vás poznávám.“

Eliza ji stiskla. „Moc ráda se s vámi setkávám.“ Poté zahrnula pohledem i jeho. „A přijměte, prosím, mou soustrast ohledně smrti vaší matky loni na podzim. Měla jsem vám napsat...“

Když se odmlčela, odpověděl: „Určitě jste měla spoustu vlastních starostí, zvláště se sňatkem vaší sestry. Moc mě mrzí, že jsem ho zmeškal.“

„Oba jste ještě drželi smutek.“

„Právě skončil,“ pronesla tiše sestra. Tess nerada mluvila o smrti. Nemohl jí to moc vyčítat, jelikož

v posledních třech letech přišli o oba rodiče. Takže ho nepřekvapilo, když změnila téma. „Zjistila jsem, že vy sama dnes večer vystupujete, paní Piercová.“

„Říkejte mi Elizo, prosím.“ Zvedla jedno obočí na Nathaniela. „Jako to dělá váš bratr. A ano, hraju a zpívám.“

„Obojí? Vy hrajete na nějaký nástroj?“ Pokusil se skrýt své překvapení. „Jak to, že jsem o tom nevěděl? Nikdy jsem vás neviděl vystupovat.“

„Samuel neměl rád, když jsem vystupovala před kýmkoli jiným než před ním,“ odušila upjatě. „Nikdy vám neřekl, že hraju na hudební nástroje?“

„Vlastně ne.“ Další věc, jež ho překvapila. „Předpokládám, že hrajete na klavír.“

„Ano, ale dnes jsem si vybrala harfovou loutnu. Hraju také na harfu a na cembalo.“

„Nechte mě hádat,“ řekl. „Vybrala jste si harfu, protože vaše dívčí jméno Harperová se dá přeložit jako harfistka.“

„To bych se musela dívčím jménem jmenovat Harfeníková,“ podotkla. „Technicky vzato.“

Tess se zasmála, ale on jen zíral na Elizu plný rozpaků. Nikdy předtím s ním nezažertovala. Vyvedlo ho to z míry.

„Musíte být velice talentovaná,“ uvažovala jeho sestra, „a nejen díky hře na tolik hudebních nástrojů. Bratr mi toho tolik vykládal o vás, vašich sestřích a firmě Elegantní příležitosti.“

Sestry Harperovy, ač pošpiněné skandálem jako děti rozvedeného markýze a prostopášné matky, vybudovaly podnik, který se stal nejvyhledávanějším při organizování nejrůznějších úspěšných společenských událostí. To dokládá fakt, že se dnešní hudební večírek konal v zámečku jednoho markýze.

„Mám být poctěna, nebo uražena tím, co vám o mně váš bratr vykládal?“ zeptala se Eliza jeho sestry.

Tess se zachichotala. „Samozřejmě že poctěna. Nat pro vás neměl nic než chválu.“

„Nat?“ obrátila na něj Eliza svůj jiskřivý zrak. „Dokonce ani Samuel vám neřekl nikdy jinak než Nathaniel.“

Zasténal. „Bohužel rodina mi po většinu života říká ‚Nat‘. Nemůžu je tomu odnaučit.“

„Když byl malý, říkali jsme mu Natty,“ sdělila jí důvěrně Tess a zjevně ignorovala zamračený pohled, jímž ji bratr obdařil. „Až nám pohrozil, že uteče z domova, jestli toho nenecháme.“ Mrkla na něj. „Už tehdy byl velice dominantní.“

„Já nejsem dominantní,“ podotkl. „Dominantní neznamená, když je něčí způsob ten jediný správný.“

Eliza se zasmála. „Mluvíte podobně jako můj nový švagr.“

„Chcete říct, že on mluví podobně jako já.“

„Vy jste přece mladší než on, ne?“ zeptala se Eliza.

Vyklenul obočí. „Vy předstíráte, že znáte můj věk, madam?“

„Znám váš věk přesně. Je vám třicet jedna. Začali jste se Samuelem chodit do Etonu ve stejnou dobu. Alespoň tak mi to říkal.“

„Docela jste se strefila. Byl jsem vlastně o rok mladší než Sam. Ale mluvil pravdu v tom, že jsme v Etonu začínali společně.“ Zamračil se. „Ačkoli věděl, že jsem o rok mladší. Neumím si představit, proč by vám říkal něco jiného.“

„Pro případ, že jste si toho nevšiml,“ pronesla stroze Eliza, „můj zesnulý manžel uměl být poněkud marnivý. A často předstíral, že je mladší než ve skutečnosti.“

„To mě nepřekvapuje.“ Zarazil se, protože nechtěl mluvit o Samovi. Bylo toho příliš, co musel skrývat. „Právě jsem dostal žízeň.“

Upřela na něj zvědavý pohled. „Kolik si myslíte, že je mně?“

„Proboha, rozhodně bych nebyl tak hloupý, abych odhadoval váš věk,“ odtušil a ignoroval skeptický pohled své sestry. „Vím, že jste nejstarší ze sester. Ale rozhodně ještě o dost mladší než já.“

„Je mi sedmadvacet. Takže jsem dost stará, abych věděla, že mi lichoťíte. Jen se divím proč.“

V tom okamžiku, kdy mezi ně padlo mlčení, vešla do vstupní haly jeho další spoléčnice, a když se blížila k Tess, vypadala nervózně. „Má paní, prohledala jsem celý kočár a po mně ještě jeden lokaj, ale ani jeden z nás vaši šálu nenašel. Nemohla jste ji nechat doma?“

Než mohl Nathaniel něco říct, Tess laskavě opáčila: „Bezpochyby. Vůbec si s tím nedělejte starosti.“

„Elizo, mohu vám představit paní Jocelin Marchovou?“ ozval se Nathaniel. „Bydlí přes sezonu se mnou a se sestrou ve Foxstead Place.“

Silně se červenající Jocelin se uklonila a vždy laskavá Eliza jí nabídla ruku. „Moc ráda vás poznávám, paní Marchová.“

Dívka pohlédla na její ruku se směsicí rozpaků a zděšení, než ji přijala. Nathaniel si povzdychl. Bude muset Jocelin znovu připomenout, že patří do jejich společnosti, i když se tak zatím necítí. Dokonce i když se objevují... těžkosti.

„Co kdybyste si šly najít s Jocelin místa?“ navrhl Nathaniel Tess. „Já potřebuju s Elizou ještě něco probrat.“

Tess přikývla a odvedla s sebou Jocelin, protože Nathaniel už sestře předem řekl, proč s ní potřebuje

mluvit. Eliza hleděla za nimi a ztišila hlas. „Odpusťte mi, ale nejspíš nevíte, že já tento hudební večírek organizuju. Nemůže to, co se mnou chcete probrat, počkat až po jeho skončení?“

Zasmál se. „Jsem si jistý, že už máte všechno dokonale připravené. Určitě můžete vyšetřit alespoň pět minut pro nejstaršího a nejdražšího přítele vašeho manžela.“

Pohlédla na něj úkosem. „Pět minut?“

„Nebo tak nějak. Po skončení se nemůžeme zdržet, protože si musíme pospíšet domů a odlehčit ubohé služebné, která se stará o Jocelinina dvouletého synka. Jako starý mládenec nemám... to správné služebnictvo pro péči o malé děcko.“

„To si umím dobře představit,“ usmála se. „A její manžel se k tomu nejspíš také nehodí.“

„Odpusťte mi, zapomněl jsem se zmínit, že je vdova jako vy. Její manžel také sloužil ve Španělsku, ale ne se mnou v osmadvacátém pěším regimentu. Domnívám se, že se Sam zmínil ve svých dopisech o muži, kterému dělal pobočníka, o generálmajoru Jamesi Ansonovi. Jocelin je Ansonovou dcerou.“ *Neuváděj příliš mnoho podrobností, hochu. Z toho by vzešly jen potíže.*

Přes tvář jí přelétl soucit. „Nezemřel generál ve stejné bitvě jako Samuel?“

Nathaniel přikývl. „A stejně tak i Jocelinin manžel. Do bitvy u Talavery bylo zapojeno několik pluků.“

„Toho jsem si vědoma,“ přisvědčila s vlhkýma očima. „Přečetla jsem o ní vše, co se dalo sehnat.“

„Byl jsem s generálem, když o týden později zemřel na svá zranění. Před smrtí mě určil za Jocelinina poručníka, protože už se dozvěděl, že její manžel zemřel v bitvě a nic jí nezanechal.“ Zatraceně, tady musí být opatrný. To však neznamenalo, že by lhal. Spíš natahoval pravdu tak daleko, jak jen to šlo. „Jakmile zjis-

tila, že čeká dítě, všechno se to zkomplikovalo, jak si asi umíte představit.“

„Ach, chudinka!“ povzdychla si Eliza. „Zdá se být tak hrozně mladá na to, aby se musela potýkat s tolika strastmi.“

„Je jí dvacet. Když jsem ji poznal, bylo jí šestnáct. A proto jsem chtěl s vámi mluvit. Slíbil jsem jejímu otci, že jí najdu hodného manžela, který by se o ni postaral, ale až doteď jsem toho nemohl moc udělat kvůli jejímu těhotenství a období smutku. A potom jsme drželi smutek za matku zase my. Jocelin žila u mé matky, dokud nezemřela, a teď žije s Tess a lordem Usbornem v Gloucestershiru. Ale nemůže tam být věčně.“

„Zdá se, že s vaší sestrou vycházejí velice dobře,“ pronesla opatrně Eliza.

„Ano, ale Linwood je příliš malý na to, aby si tam sehnala manžela. A přestože je až do jednadvaceti v mé péči, nemůže žít u mě.“

„Samozřejmě.“ Pozorovala ho se zájmem. „Nemá žádnou rodinu? Domnívám se, že generál nebo její matka někoho měli, a možná i její zesnulý manžel...“

„March byl sirotek, takže z jeho strany tu žádná rodina není.“ Tuto lež vyslovil zcela přirozeně. „A co se týká generála, jeho rodiče a jediná rodina zemřeli, ještě než vstoupil do armády. Potom mu jeden bohatý gentleman, kterému prokázal velkou službu, zakoupil důstojnické místo v armádě. Chvilí dokonce bojoval v Americe a tam také poznal svou manželku.“

„Ona byla Američanka?“

„Ano, ale zemřela při porodu a její děcko spolu s ní. Jocelin bylo jejich jediné žijící dítě.“ Ta část vyprávění o Ansonových byla celá pravdivá, ačkoli velice smutná. „A ani nelze poslat Jocelin k jejím americkým příbuzným, vzhledem k napjatým vztahům, které nyní

mezi námi panují. A kromě toho poté, co se Jocelinina matka provdala za britského důstojníka, ji její rodina vydělila.“ Záblesk soucitu, jenž se mihl Eliziným obličejem, mu dával naději, že by Elegantní příležitosti mohly Jocelin přijmout.

„To činí situaci paní Marchové ještě tragičtější,“ podotkla Eliza mírně.

O tom nemá ani představu. „Jsem rád, že si to myslíte, jelikož jsem doufal, že bych mohl zaplatit vám i vašim sestřím – Elegantním příležitostem –, kdybyste byly ochotné...“

„Najít jí ‚hodného manžela‘?“

„Přesně tak. Takovými věcmi se se sestrami přece zabýváte.“

Přemýšlivě zkrabatila čelo. „To zrovna ne. Jen stěží bychom mohly připravit debut pro vdovu s dítětem, ani pokud má konexe s vysoce postavenými lidmi.“

„Já nenavrhuju debut jako takový. Ale mohly byste ji představit v určitých kruzích a zajistit, aby si jí všimli muži, kteří se poohlízejí po manželce. Kvůli svému mládí potřebuje garde, což mohu být jen stěží. Zatím jí může posloužit Tess, ale ta nemá Londýn ráda. Pokud byste se té role mohla ujmout vy spolu se sestrami...“

Ode dveří hudebního sálu někdo na Elizu zavolal.

Rozhlédla se a vzdychla si. „Teď si o tom nemůžeme promluvit. Co kdybyste přivedl paní Marchovou zítra k nám domů a probrali jsme to i v přítomnosti Verity. Pokusím se zajistit, aby se dostavila i Diana. Hodí se vám to?“

„Samozřejmě. Děkuju.“

Eliza s rozrušeným úsměvem odchvátala.

Prerývaně vydechl. Zatím to pokračovalo tak dobře, jak doufal. Alespoň bude mít šanci všechny tři sestry přesvědčit. Stejně je rád znovu uvidí. Vždycky je měl

v oblíbě – začalo to už předtím, než se vdaly, nebo spíš než se dvě z nich vdaly, když počítal i Elizu. Podle toho, co slyšel, je Verity stále nezadaná.

Vklouzl do hudebního salonu a sedl si vedle sestry, která mu překvapivě opravdu držela místo. Naklonila se k němu a zašeptala: „Tak jak? Souhlasila tvá Eliza, že nám pomůže s Jocelin?“

„V žádném případě to není moje Eliza. Ale nabídla mi, že se setkáme zítra, abychom to probrali. Dej mi dvě hodiny a myslím, že ji přesvědčím.“

„To není jisté. Má svou hlavu.“

„Předpokládám, že máš na mysli Elizu. Ale já jsem ji vždycky bral jako mírnou osobu, která se pokaždé řídí tím, co říkají ostatní.“

Ačkoli, popravdě řečeno, tuto představu o ní získal od Sama, který tvrdil, že postrádá vášeň nejen v posteli, ale i ve všem jiném. Sam prohlásil, že nemá výbušnou povahu, což podle něj znamenalo, že jí nezáleží na nikom kromě jejích „drahých sestřiček“, protože pouze vůči nim projevovala alespoň trochu nadšení. Když o tom teď Nathaniel uvažoval, znělo to, jako by na ně Sam trochu žárlil.

Na její sestry? To znělo absurdně, ne?

„Pochybuju, že je tak klidná, když všechno nejde podle jejích plánů,“ poznamenala Tess. „Troufám si říct, že by bojovala za to, co je třeba, pokud by to bylo nutné. Žena tohle na jiné ženě pozná.“ Vydechla. „Ale zítra bych nejspíš měla jet s vámi. Třeba Jocelin potom bude méně nervózní.“

„K tomu není důvod – Jocelin je moje zodpovědnost a ty v každém případě potřebuješ také čas pro sebe. Pokud doprovodím vdovu při shánění manžela, nemůže se to pokládat za skandální. Ani Eliza by na tom nešla nic nesprávného.“

„Když to říkáš.“ Se skrytým pohledem na Jocelin, která se právě zaměstnávala odstraňováním šálu, jenž se jí zachytil za jehlice ve vlasech, se sestra naklonila blíž k němu. „Líbí se ti, že?“

„Jocelin?“ zeptal se a úmyslně dělal, že jí nerozumí.

„Ne Jocelin, ty hlavo natvrdlá, paní Piercová.“

Zatraceně. Poslední, co teď potřeboval, byla Tess hrající si na dohazovačku. „Ano, docela se mi líbí. Byla přece Samovou manželkou.“ A jemu by zjevně nevadilo se s ní vyspat.

K čertu s tím. Těch posledních pár let, kdy žil v celibátu, si na něm nejspíš vybralo svou daň. Ale na tom nezáleželo. Dokud se Jocelin neusadí, nemohl se pokoušet o Elizuu. Nesměl.

Koho chceš o tom přesvědčit, starý brachu?

Pohlédl přímo dopředu. „Vždycky jsem ji bral jako kamarádku.“

Sestra se ušklíbla, zjevně pohlížela na jeho slova stejně skepticky jako jeho svědomí. „Je velice hezká a navíc přesně ten typ ženy, který máš rád.“

Věděl o tom své, takže raději neodpovídal. Chvilu seděli potichu.

Když si Tess uvědomila, že na to nehodlá reagovat, rozčileně vydechla. „Měl bys uvážit, jestli zítra vezmeš s sebou taky Jocelinina chlapce. Troufám si říct, že paní Piercové by se jeho vylomeniny líbily. Vypadá na to, že má děti ráda, což by mohlo napomoci tomu, aby se rozhodla ve váš prospěch.“

To nebyl hloupý nápad. „Ty spíš nechceš, aby tobě a sloužícím zůstal chlapec na krku. Proč bychom nemohli zaměstnat chůvu? Jsem ochoten ji zaplatit.“

„Obávám se, že to dítě potřebuje celou armádu chův.“

„Je prostě trochu divoký. Takoví už chlapi v jeho věku bývají.“

„Najednou je z tebe expert na děti,“ ušklíbala se sestra.

Než se mohl bránit, vyšla Eliza na pódium a představila první dámu, která bude vystupovat. Potlačil povzdech. Teď bude muset snést různé stupně hrozných vystoupení mladých dam s mizivým talentem.

Zkřížil si ruce na hrudi a zapadl do křesla.

„Neztrapni mě,“ zasyčela jeho sestra.

„Proboha, proč bych tě ztrapňoval?“ odvětil rovněž zasyčením.

„Když jsme byli naposled na něčem podobném, usnul jsi a začal chrápat.“

„Nikdy v životě jsem nechrápal.“

„V tom se naše názory liší.“ Tess ho překvapila, když se obrátila k Jocelin. „Když jsme jeli kočárem do Londýna a můj bratr usnul, chrápal, nebo nechrápal?“

Jocelin se zatvářila jako králík ztuhlý pohledem na člověka. „Tedy... hm...“

„To je v pořádku, Jocelin. Vím, že chrápu. Občas.“ Mrkl na Tess. „Chtěl jsem jenom trochu pozlobit sestru.“

Začala hrát hudba a on se ztišil. Bylo to o něco lepší, než očekával. Měl by vědět, že Eliza nedá dohromady nic, co by moc tahalo za uši. Ona i její sestry byly vynikající profesionálky. Což bylo zvláštní s ohledem na to, že o dámách se nepředpokládalo, že budou pracovat. Ony však tuto domněnku zcela vyvrátily.

To bylo pro ně dobré. Jemu se to u sebe dosud nepodařilo, ale určitě se snaží.

Během další hodiny slyšeli jemnou sonátu, profesionální sólo na harfu a nevýrazný duet. Právě se obrátil k sestře, aby se zeptal, kolik zatracených vystoupení je ještě na programu, když uslyšel zpívat andělský hlas.

Byl si jistý, že se mu to jenom zdá. Otočil hlavu a spatřil Elizu hrající na harfovou loutnu a zpívající přitom árii cherubína z *Figarovy svatby*. Ohromilo ho to. Měla čistý soprán jako nějaká operní pěvkyně a hudební nástroj ovládala tak dokonale, že mohla soutěžit s jakýmkoli profesionálním interpretem, kterého slyšel předtím.

Uvažoval o tom, jestli Eliza ví, že role cherubína, zvláště v této scéně, patřila mezi takzvané „kalhotové role“, jak se říkalo v divadle, což znamenalo, že byla vyhrazena herečkám, které si oblékly kalhoty, spíš než mužskému herci.

Hmm. Eliza v kalhotách. Stačilo jen si to představit. Viděl by její lýtka v punčochách, stehna i kulatý zadeček, vystupující z látky kalhot, místo aby ho skrývaly sukně a spodničky.

Samozřejmě že Eliza by si při veřejném vystoupení nikdy neoblékla kalhoty pod kolena. Takových věcí se odvážily pouze herečky v divadle. Vyvolalo by to velký skandál a Eliza skandály nemilovala, alespoň jak tvrdil její zesnulý manžel.

Avšak její obličej, expresivně odrážející její zpěv a troufalé porozumění tomu, že píseň komicky popisuje, jak se z chlapce stává muž – ho přiměl k tomu, aby zvážil vše, co mu Sam o ní navykládal. Žádný člověk, který si neseděl na uších, by nevěřil tomu, že Elize chybí vášeň jakéhokoli druhu. Takže možná nebyla zrovna tím, koho z ní Sam udělal.

Třeba byla připravená na krátkou milostnou pletku.

Nathaniel vzdychl. Čeká ho několik nesnadných měsíců, pokud Elegantní příležitosti Jocelin přijmou. A to poslední, co potřeboval, byl flirt s vdovou svého nejlepšího přítele.

Když však za ohromného potlesku dozpívala a dohrála, pocítil Nathaniel, jak znovu ožívá známé nutkání starého nemravy, které už ho nějakou dobu netrápilo. Možná to nebylo součástí jeho plánů do budoucna a rozhodně to nebylo moudré, ale měl v úmyslu dostat Elizu Piercovou jednoho dne do postele.

Ať už toho dosáhne jakkoli.

2. kapitola

Eliza jako obvykle sešla na snídani jako poslední. Rána neměla v oblibě. Většinou potřebovala dva šálky kávy, jenom aby byla schopná se obléknout a vyjít z ložnice. Ale dnes to bylo ještě horší, protože téměř nespala.

Když v noci ležela v posteli, nepřestávala myslet na to, jak ji lord Foxstead při vystoupení hltal očima, jako by byl vlk, vyhlížející si oběd. Na takové pohledy nebyla od něj zvyklá. Znala ho ještě z doby, než se se Samuelem vzali, a vídala ho, jak takový pohled upíral na jiné ženy. Avšak přes svou pověst prvotřídního zhýralce se nikdy nepokoušel flirtovat s ní.

Nikdy až do včerejšího večera.

Vzrušilo ji to. Nic podobného neočekávala, ačkoli si byla plně vědoma toho, že to dělá proto, že po ní něco chce. Vypadal však dost dobře, aby stál za nějaký ten hřích, dokonce i když nebyl oblečený ve večerním obleku – měl na sobě černý vlněný frak, vestu ze smetanového hedvábí a kalhoty pod kolena ze zeleného plátna.

Zastavila se před ranní jídelnou, utřídila si myšlenky a modlila se, aby se na ní nijak neprojevil nedosta-

tek spánku. Diana mohla být módní návrhářkou a Verity temperamentní umělkyní, ale Eliza se pohybovala za scénou, aby platila účty, jednala s různými obchodníky a urovnávala rozčepýřená peříčka obchodníkům i klientům. Vyžadovalo to metodickou pozornost pro detaily a talent pro pochopení motivů a emocí druhých lidí, ani nemluvě o klidném vystupování. Proto vkládala všechny své pravé city do hudby.

A zjevně tak činil i lord Foxstead. Jelikož oheň, jenž plápolal v jeho úchvatných očích černých jako havran, jí vzplanul v místech, o nichž si tak dlouho myslela, že jsou mrtvá.

Ted' se však musela tvářit vážně a modlit se, aby tato maska skryla její zmatené city. Alespoň že Rosy, Dianina švagrová, která brzy bude Dianu zastupovat, je kdesi na líbáncích. A Diana obvykle přichází až později, takže Eliza musela oklamat pouze Verity.

Zatvářila se schopně a přesvědčivě a vešla do jídelny, kde zamířila přímo k bočnímu stolku. „Dobré ráno.“

„Vypadáš dnes moc hezky,“ prohlásila sestra. „Ten modrozelený odstín ti sluší. Nejsou to tvé nové vycházkové šaty? A neschovávala sis je na nějakou zvláštní příležitost?“

Eliza si naplnila misku ovesnou kaší. „Rozhodla jsem se, že už je vytáhnu, abych zjistila, jestli se budou příjemně nosit, když je budu mít na sobě celý den.“

Verity se zasmála. „Takže to nemá nic společného s tím, že se tu za chvíli objeví lord Foxstead?“

„Samozřejmě že ne.“ Eliza odpověděla na Veritin pohled, jak doufala, klidným výrazem. „A proč by mělo? Jak vůbec víš, že přijde?“

„Poslal vzkaz, kde se říká, že přijede v poledne.“

Elize bušila krev v žilách.

Nech toho! kárala své nepoučitelné srdce. *Lord Foxstead není typ muže, kterého chceš, a ty to víš moc dobře!* Škoda že ji tělo neposlouchalo.

Verity zatím pila čaj, oblečená v mačkaném bílém mušelínu a nazdobené ranní čapce. Pro celý svět vypadala jako upjatá mladá slečna. Ale v tomto případě zdání skutečně klamalo.

„Neviděla jsi náhodou toho Fantoma na hudebním večírku?“ zeptala se Verity.

„Tak takhle mu říkáme v posledních dnech?“

„Takhle mu říkám já,“ opravila ji Verity.

„To je příhodný popis,“ odtušila Eliza, „když vezmeme v úvahu, že obvykle zmizí, než ho kdokoli z nás ostatních spatří.“

„Ty jsi ho jednou zahlédla. Na té velké akci v Eatonu.“

„Jen tak mžikem oka. Máš pravdu. Dělá, co může, aby nebyl spatřen.“ Eliza pohlédla na sestru. „Kromě tebe.“

„Já mám prostě štěstí, že si ho všimnu. Všichni ostatní se zkrátka domnívají, že je to někdo, koho neznají. Přála bych si zjistit jeho jméno.“

„Proč? Aby sis s ním mohla trochu zaflirtovat?“

„Nebud' hloupá. Z tohoto hlediska se o něj nezajímám.“ Verity postavila šálek na stůl. „Ale slyšela jsem, že ty jsi včera na hudebním večírku měla soukromý rozhovor s hrabětem. A že vypadal zcela unesený tvým pozdějším vystoupením.“

Ach, proboha. Takže si to Eliza nevymýšlela. Že by to skutečně mínil vážně?

To je k smíchu.

Když si sedala ke stolu, střelila po Verity zamračeným pohledem. „Musíš mít v téhle domácnosti dobré špehy.“

„Já mám dobré špehy všude,“ odvětila Verity se zábleskem v zelených očích. Vstala, aby si nabrala z tácu ještě trochu míchaných vajec. „Samozřejmě že spekovali, že by mohl mít o tebe zájem...“

„To je nesmysl.“ Přitom si přála, aby tomu tak nebylo. „Jenom ode mě – od nás – něco chce. Což je jediný důvod, proč mi věnuje pozornost, jak uznáš, až ti řeknu, proč sem dnes přijde.“

„Protože si nás chce najmout?“ ušklíbala se Verity. „Pokud ovšem nejde požádat o tvou ruku.“

„Jistě,“ ušklíbala se Eliza. „Já jsem přesně ten druh ženy, kterou takový hrabě potřebuje za manželku – vdova namočená do skandálu, už skoro třicetiletá a ještě k tomu bez věna.“

„Tobě ještě zdaleka třicet není. A on je bohatý hrabě, takže nepotřebuje žádné věno. A jako Geoffreyho dobrý přítel by Foxstead mohl zatoužit připojit se k naší milé rodině.“

Eliza se nahlas zasmála. „Nikdy předtím po tom nezatožil, a to byl Samuelovým dobrým přítelem dávno předtím, než mě Sam požádal o ruku. A kromě toho, odkdy bohatý člověk netouží po větších penězích?“ Zaměstnávala se tím, že vyškrabovala ovesnou kaši z misky. „A hlavně bude chtít dědice a ještě alespoň jednoho dalšího syna, proto by udělal nejlépe, kdyby si našel mladou pannu nenapadnutelné čistoty, jež by byla natolik poučena svou obeznanou matkou, aby se koukala jinam, pokaždé když se spustí s nějakou milenkou.“

„Budu ho informovat o tvých návrzích ohledně jeho budoucí manželky. Víím jistě, že tvé rady patřičně ocení.“

Eliza se ušklíbala. „Jsi dnes ráno opravdu zábavná. Ale on není náš budoucí klient, přestože chce platit.“

A vysvětlila Verity všechno, co jí včera večer lord Foxstead prozradil.

Verity se zarazila při mazání másla na topinku. „Co si myslíš o jeho schovance?“

„Je to opravdová lesní žínka – a moc nevěřím tomu, že už je jí dvacet. Hlavně mě udivuje, že její otec jmenoval jejím poručníkem Foxsteada, takového známého hejska.“

„Jelikož paní Marchová byla dcerou jeho velitele a v Anglii neměla žádné přátele ani rodinu kromě svého děčka...“ Verity odložila toast. „A pokud by ji podporovaly i Foxsteadova matka a sestra...“

„Já vím. A my bychom měly uplatnění pro peníze, které bychom za to dostaly. Ale jak to, že má teprve dvouleté děcko, když její manžel bojoval ve Španělsku?“

Verity pokrčila rameny. „Třeba byl pan March z nějakého důvodu doma na dovolené? Proč? Chceš snad říct, že lord Foxstead je chlapcovým otcem?“

„Bylo by to možné, ne? Pamatuju si přesné datum, kdy se před dvěma a půl roku lord Foxstead vrátil z války a navštívil mě, aby mě informoval o Samuelově smrti. Není možné, že jeho další kroky směřovaly k vdově Marchové, aby jí pověděl o smrti jejího muže? A možná že našel vdovu, která po manželovi nijak netruchlila? Bylo by snadné posunout narození chlapce o několik měsíců jakýmkoli směrem, aby se zamaskovalo přispění hraběte.“

„Zapomínáš, že paní Marchová mohla být se svým manželem ve Španělsku.“

„Armáda neposílá ženy do války, Verity. Tedy alespoň prozatím.“

„Ne? A kdo se stará o zraněné a pere všechny uniformy?“ Verity si znovu naplnila šálek. „Velice pochybuju, že to dělají muži. Určitě jsi nikdy neslyšela o ně-

jakém prادلákovi. A když nebereme do úvahy slavné šéfkuchaře, pochybuju, že armádní kuchaři jsou tak dobří, aby udělali z chudého proviantu něco jedlého, jak by to dokázala manželka.“

Eliza se zamračila, protože ji Verity úvahy zasáhly na citlivém místě. Samuel jí řekl, že důstojníkům není dovoleno, aby si brali manželky s sebou. Ale ona už dávno ztratila víru v Samuelovy zálučné vytáčky.

„Je hezká?“ zeptala se Verity. „Lord Foxstead má rád hezké ženy, jak jsem slyšela.“

„Taková ta plachá chudinka, kterou by měl jakýkoli lord rád za manželku – všechny ty houpající se černé kadeře, neuvěřitelně dlouhé řasy a ostýchavé, zelené oči.“ Nemluvě ani o tom, že na rozdíl od Verity, která byla štíhlá, a Elizy, jejíž křivky byly trochu moc boubelaté, měla Jocelin Marchová dokonalou postavu někde mezi nimi. „Ach,“ dodala Eliza, „a říká jí křestním jménem.“

„Mně říká Geoffrey taky křestním jménem a neznámená to, že jsem jeho milenka.“

„To doufám, že ne. Naše sestra by ho vytahala za uši, kdyby na něco takového jenom pomyslel. A kromě toho se zdá, že je do ní šíleně zamilovaný.“

„To je fakt.“ Verity velice nezpůsobně mávla na Elizu nožem od másla. V dětství se jí vychovatelka marně snažila toto gesto odnaučit. „A říká ta mladá přítelkyně lorda Foxsteada také *jemu* křestním jménem?“

Nathaniel. Takové hezké jméno. „Myslím, že ne. Nemůžu si vzpomenout. Ale víš, jaký je. Pokouší se svádět každou atraktivní ženu, kterou potká.“

Verity vyklenula vysoko obočí. „To dělal, když s tebou zůstal na hudebním večírku o samotě?“

„Nebud' absurdní. Na to opravdu neměl čas,“ opáčila defenzivně. *Což je škoda*. Rozhodla se, že odrazí

tyto klevety ještě zajímavějšími, a prohlásila: „Měla bych věřit Geoffreymu, když říkal, že lord Foxstead během minulé společenské sezony dělal návrhy tobě, Dianě, a dokonce i Rosy?“

„Návrhy!“ Verity se rozesmála. „Protože s námi všemi tancoval? To je směšné. Uvědom si, kdo ti to řekl. Geoffrey nechtěl, aby se kdokoli jiný díval na jeho budoucí manželku – nebo flirtoval s její sestrou –, proto se snažil vyličít lorda Foxsteada v černých barvách.“

„Když jsem ho ještě před svatbou poznala, tak byl přesně takový. A dokonce i po svatbě byl známý svými aférami se ženami. Říkáš, že tobě žádné návrhy nedělal? A že ty o něj nemáš vůbec zájem?“ Proč cítí nutnost, aby to zjistila? Proč by jí mělo záležet na tom, jestli se Verity nezbláznila do lorda Foxsteada?

„Nebud' absurdní. Ačkoli musím přiznat, že je opravdu úchvatný. Vypadá dokonce lépe než tvůj zesnulý manžel.“

Který byl nejhezčí muž, jehož kdy Eliza poznala... dokud jí nepředstavil svého přítele.

Potlačila pocit nelojálnosti. Lord Foxstead svými černými vlasy, úchvatnými rysy a čertovským úsměvem strčil do kapsy jakéhokoli jiného muže. Dokonce i nová jizva na jeho tváři, kterou musel získat během dvou let služby u pěchoty, dodala jeho obličejí na charakteru.

„Ale mezi námi nevzplála ani jiskřička zájmu,“ pokračovala Verity. „Když se mnou loni – než mu umřela matka a musel opustit Londýn – tančil u Almacků, mluvili jsme po celou dobu jenom o tobě.“

„O mně?“ Eliza ignorovala pošetilé chvění v hrudi. „Proboha proč?“

„Chtěl vědět, jak to zvládáš po Samuelově smrti.“

To ji odzbrojilo. „Ach. To od něj bylo laskavé.“

Musela si přiznat, že lord Foxstead *umí* být laskavý, když to situace vyžaduje. Poté co se vrátil do Anglie, aby převzal titul, a přišel ji zpravit o manželově smrti, řekl, že nechce, aby se o tom dozvěděla z novin. Zbrusu nový hrabě jí tu zprávu opravdu podal mnohem soucitněji, než by od něj kdy čekala.

„Cos mu řekla?“ Eliza stále míchala ovesnou kaši. „Myslím o tom, jak se vyrovnávám se Samuelovou smrtí.“

„Že se mi zdá, že dobře.“ Verity studovala její obličej. „Že mi vždycky připadalo, že to zvládáš dobře. Na rozdíl ode mě, protože já nejsem schopná skrýt své rozbourané pocity ani minutu.“

Eliza potlačila úšklebek. „Ty máš opravdu rtuťovitou povahu.“

„Bohužel jsem ji zdědila po matce,“ povzdychla si sestra. „Proto se nikdy neprovdám. Muži takové povahy moc nesnášejí.“

Eliza se natáhla, aby pohladila Verity po ruce, a poznamenala: „Neber, prosím, otce a tvého pošetilého bývalého snoubence za typické muže. Někteří z nich – ti sympatičtější – by tvůj temperament zvládli docela dobře.“

„Pochybuju, že by lord Foxstead mezi ně patřil. Ačkoli já bych neměla nic proti tomu, abych se pokusila zvládnout *jeho*, jestli víš, co tím myslím.“

Jelikož Verity doprovodila své prohlášení významným zamrknáním, Eliza si nemohla pomoci a musela se zasmát. „Na neprovdanou slečnu máš skutečně nemravné nápady.“ Vstala, aby si do ovesné kaše přidala trochu kandovaného ovoce. „V každém případě bych se necítila dobře, kdybychom nepřijaly paní Marchovou jako naši klientku. Ta žena opravdu potřebuje pomoc. I kdybychom jí nenašli manžela, tak ji alespoň

dostaneme z dosahu lorda Foxsteada, než ji veřejně znemožní.“

„Víš,“ uvažovala Verity, „je možné, že chce, aby-
chom ji dobře připravily do společnosti, aby si ji po-
tom mohl vzít. Což předpokládá, že mezi nimi nikdy
nebyl žádný skandální vztah a že její syn není jeho.
A kromě toho nás vždycky nutíš, abychom přijímaly
ty nejbohatší a nejvznešenější klienty.“

„To je pravda. My jsme si, bohužel, nevzaly vévodu
jako naše drahá sestřička, takže si nemůžeme dovolit
luxus odmítat představu dobrého platu, ačkoli bychom
daly přednost klientům, kteří si to víc zaslouží.“

„Mnohem snáze se s nimi jedná,“ podotkla Verity.
„Ale žádné takové zrovna teď nemáme.“

„Ani Rosylin manžel není bohatý. Nemluvě o tom, že
můj zesnulý muž vyrazil z rozmaru do války, aniž by se
postaral o mé finanční zabezpečení, a ty, má drahá, stále
tvrdíš, že nemáš v úmyslu se provdat. Kdyby mi babič-
ka nezanechala tento dům, nebyly by žádné Elegantní
příležitosti a ty a Diana byste stále ještě bydlely u otce.“

Obě se otřásly.

Eliza si vzdychla. „Takže pokud máme zůstat spo-
kojené i ve stáří, za předpokladu, že se žádná z nás ne-
provdá, potom náš podnik potřebuje bohaté klienty
s titulem.“

„Lord Foxstead splňuje obě kritéria. Proto bychom
měly paní Marchovou přijmout.“

„Přesně tak.“ Přestože by Eliza nejraději praštila hra-
běte, pokaždé když flirtuje s jinými ženami. „Ale mys-
lím si, že když už se tu dnes sejdeme, měly bychom
prozkoumat, jestli je mezi nimi jakýkoli náznak nesluš-
nosti.“

„Ach, s tím zcela souhlasím. Rozhodně musíme zjis-
tit pravdu o jejich vztahu, pokud budeme moci. Měly